

Κώστα Σταμάτη

Κριτική αποτίμηση του «Κειμένου διαβούλευσης» για την Ανώτατη Εκπαίδευση

Ο σχολιασμός που ακολουθεί επικεντρώνεται μονάχα στα κρίσιμα σημεία των προτάσεων της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου, όπως παρουσιάσθηκαν στη Σύνοδο των Πρυτάνεων στο Ρέθυμνο, την 23^η Οκτωβρίου 2010. Το υπουργικό κείμενο διαπνέεται από τέσσερις κεντρικές ιδέες: α) «Ο σημερινός τρόπος εσωτερικής οργάνωσης και διοίκησης των Ιδρυμάτων, των Σχολών, των Τμημάτων είναι παρωχημένος». β) Η Ανώτατη Εκπαίδευση οφείλει εφεξής να προσαρμοσθεί απότομα «σε συνθήκες σκληρότατων δημοσιονομικών περιορισμών». γ) Εκδηλώνεται πολύτροπα καχυποψία για τη δυνατότητα των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας να αποφασίζουν σε ακαδημαϊκές υποθέσεις. δ) Καταργείται η επιτακτική συνάφεια ανάμεσα σε Τμήμα και ορισμένη επιστήμη.

I. Ολιγαρχικό σύστημα διοίκησης

Χωρίς ουσιαστική επιχειρηματολογία το κείμενο εκτιμά ότι το σύστημα αυτοδιοίκησης του Πανεπιστημίου, ύστερα από τη μεγάλη μεταρρυθμιστική τομή του 1982, έχει καταστεί απαρχαιωμένο. Φαινόμενα σποραδικά και μεμονωμένα τα παρουσιάζει περίπου ως γενικευμένη καθημερινή κατάσταση: «φαινόμενα βίας, κομματισμού και ευνοιοκρατίας», καθώς και «διαφωνίες, διαφορές και συγκρούσεις των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας». Αλλά τέτοια φαινόμενα χαρακτηρίζουν σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό και το γενικότερο πολιτικό σύστημα της χώρας, χωρίς ωστόσο να διανοηθεί κανείς να προτείνει στα σοβαρά την κατάργηση της δημοκρατίας! Μολαταύτα το «κείμενο διαβούλευσης» εισηγείται δραστική συρρίκνωση της δημοκρατικής λειτουργίας των ΑΕΙ.

Οι συντάκτες του κειμένου αντιπαρέρχονται κατ' αρχάς ότι το διαβαλλόμενο σύστημα διοίκησης των ΑΕΙ ανταποκρίνεται στη συνταγματική επιταγή του άρθ. 16§5 για αυτοδιοίκηση «πλήρη», όχι προσχηματική ούτε περικεκομμένη. Παραβλέπουν ακόμη ότι η αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ, πρώτον, διαδέχθηκε με τρόπο πολύ εποικοδομητικό, ως επί το πλείστον, το προϊσχύσαν, άκρως ιεραρχικό πρότυπο διοίκησης αποκλειστικά από καθηγητές κατόχους της περίφημης έδρας. Και δεύτερον, υποτιμούν ότι το αυτοδιοίκητο των ΑΕΙ, μαζί με την ακαδημαϊκή ελευθερία, επέτρεψαν στη Μεταπολίτευση μία πρωτόγνωρη άνθηση

των επιστημών και της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Το αυτοδιοίκητο έχει ήδη εμπεδωθεί στον ακαδημαϊκό πολιτισμό της χώρας μας, χάρη σε όργανα ευρείας σύνθεσης, με μέλη αιρετά, από τη Γενική Συνέλευση Τομέα και Τμήματος μέχρι και τη Σύγκλητο, τα οποία διαθέτουν γενικό τεκμήριο αρμοδιότητας.

Με την παραπάνω αυθαίρετη αφετηρία το υπουργικό κείμενο εισηγείται ένα αντιδημοκρατικό σχήμα διοίκησης. Αυτό προσιδιάζει σε εταιρία και όχι σε αυτοκυβερνώμενη κοινότητα ίσων και ελεύθερων ακαδημαϊκών πολιτών (κυριολεκτικά collegium). Προτείνει ευθέως ισχυρή και ολιγομελή διοίκηση του Πανεπιστημίου, «χωρίς εξαρτήσεις εντός του οργανισμού», δηλ. πρακτικά χωρίς δυνατότητα ελέγχου της κορυφής από την ίδια την πανεπιστημιακή κοινότητα.

Το Συμβούλιο του Ιδρύματος

Εξαγγέλλεται ένα ολιγαρχικό όργανο διοίκησης, πανίσχυρο λόγω αυξημένων αρμοδιοτήτων. Σ' αυτό θα μετέχουν κάποια μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας άμεσα εκλεγμένα, χωρίς όμως καμία αναφορά σε αντιπροσωπευτικότητα του σώματος αυτού. Θα μετέχουν επίσης και μη εκλεγμένα άτομα, προερχόμενα εκτός της πανεπιστημιακής κοινότητας, ως προς τα οποία καμία μνεία δεν γίνεται για τον τρόπο «επιλογής» τους. Σκοτεινό μένει ακόμη το θέμα ποιος άραγε θα καθορίζει την ημερήσια διάταξη, θα συγκαλεί και θα διευθύνει τις συνεδριάσεις του οργάνου.

Αυτό το Συμβούλιο δεν θα ελέγχεται από τη Σύγκλητο του Ιδρύματος ούτε θα λογοδοτεί σ' αυτή. Θα λογοδοτεί σε ένα αδιασαφήνιστο, ανώνυμο και πάντως επίσης «ανεξάρτητο» –προφανώς από την ακαδημαϊκή κοινότητα– όργανο. Σ' αυτό θα συμμετέχουν και εκπρόσωποι «των κοινωνικών και οικονομικών φορέων», όπως και της πολιτείας. Αυτό κυρίως δείχνει να εννοεί το κείμενο, όταν επανειλημμένως κάνει λόγο για «λογοδοσία» και «εξωστρέφεια» του Πανεπιστημίου. Με ποια νομιμοποίηση άραγε, με ποια γνωστική ή άλλη αρμοδιότητα πρόσωπα άσχετα προς την ανώτατη εκπαίδευση (π.χ. οικονομικοί παράγοντες, πολιτευτές, δήμαρχοι, μητροπολίτες) θα συναποφασίζουν για ζητήματα που αγνοούν βαθύτατα, όπως η στρατηγική ανάπτυξη του Πανεπιστημίου, η έγκριση προγραμματικής συμφωνίας με την πολιτεία, ο προϋπολογισμός του Ιδρύματος, ο Εσωτερικός Κανονισμός του, η επιλογή Πρύτανη; Το προτεινόμενο πρότυπο καταλύει την αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ, καθιερώνοντας ένα οιονεί εταιρικό σχήμα διοίκησης, με ευρεία συμμετοχή εξωτερικών παραγόντων, ολότελα ξένων προς αυτά.

Η Σύγκλητος

Διατηρείται μεν τυπικά, αλλά εντελώς αποψιλωμένη από κρίσιμες αρμοδιότητες, αφού αυτές έχουν μεταφερθεί στο Συμβούλιο του Ιδρύματος. Αποτελείται από τον Πρύτανη, Κοσμήτορες των Σχολών, εκπροσώπους φοιτητών. Αποκλείονται δηλαδή οι Πρόεδροι Τμημάτων. Περιορίζεται σε αμιγώς (;) «ακαδημαϊκά» ζητήματα. Άρα της αφαιρείται κάθε δυνατότητα άσκησης ελέγχου στο Συμβούλιο του Ιδρύματος, αφού υποτίθεται ότι οι αρμοδιότητες του τελευταίου είναι διαφορετικές. Ωστόσο διαφαίνεται κάποια σύγκρουση αρμοδιοτήτων με το Συμβούλιο. Η στρατηγική ανάπτυξης του Ιδρύματος με συνεργασίες, ο Εσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας κ.ά., μολονότι αποτελούν ακαδημαϊκά ζητήματα, περιάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Συμβουλίου.

Ο Πρύτανης

Είναι μονοπρόσωπο όργανο, το οποίο παύει να αναδεικνύεται από την πανεπιστημιακή κοινότητα με γενικές εκλογές. «Επιλέγεται» από το Συμβούλιο του Ιδρύματος, μετά «από διεθνή πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος». Η αρμοδιότητα επιλογής του ανήκει λοιπόν στο Συμβούλιο, με ανέλεγκτη απόφασή του. Στην ακαδημαϊκή κοινότητα απομένει απλώς η έκφραση «γνώμης» ως προς τα πρόσωπα των υποψηφίων για τη θέση του Πρύτανη! Ανάλογα προβλέπονται για τον Πρόεδρο καθενός ΤΕΙ.

II. Μερική απόσυρση του Κράτους από τη χρηματοδότηση των ΑΕΙ

Η επί μακρόν υποχρηματοδότηση της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο. Εδώ και δεκαετίες αντιστοιχεί περίπου στο μισό ποσοστό επί του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος, σε σύγκριση με τον κοινοτικό μέσο όρο. Αυτό υπήρξε βασική αιτία για την καθήλωση των ελληνικών ΑΕΙ σε μέτρια επίπεδα, όπως επίσης η ασύνετη και πρόχειρη εκ μέρους των κυβερνήσεων ίδρυση νέων πανεπιστημιακών τμημάτων στην περιφέρεια, για λόγους πελατειακών σχέσεων μέσω ενίσχυσης των τοπικών οικονομιών.

Παρ' όλα αυτά το σχέδιο, κάνοντας μία αδόκιμη σύγκριση με την ανώτατη εκπαίδευση άλλων ευρωπαϊκών χωρών, καταλήγει στη διαπίστωση ότι τα ελληνικά ΑΕΙ στηρίζονται στην κρατική επιχορήγηση σε μεγαλύτερο ποσοστό από τον κοινοτικό μέσο όρο. Τούτο όμως οφείλεται σε ότι τα ελληνικά ΑΕΙ κατά κανόνα δεν έχουν δική τους αξιόλογη περιουσία ούτε γίνονται προς αυτά σπουδαίες δωρεές.

Όσο για την ιδιωτική οικονομία, αυτή, εξ αιτίας χρόνιων διαρθρωτικών αδυναμιών της, αδυνατούσε να δώσει ωθήσεις στα ΑΕΙ, ακόμη και στην περίοδο

της εντυπωσιακής κερδοφορίας του κεφαλαίου. Κατά μείζονα λόγο είναι πλήρως ανήμπορη για κάτι τέτοιο εν μέσω βαθιάς οικονομικής κρίσης και ύφεσης της ελληνικής οικονομίας. Σε ποια ακριβώς αγορά, λοιπόν, και με ποιο αντάλλαγμα καλούνται να αποτανθούν τα ελληνικά ΑΕΙ, για να πετύχουν «εξωτερικούς πόρους και χορηγίες»; Πόσο μάλλον, όταν σήμερα οι 8 στις 10 ελληνικές επιχειρήσεις αμφιβάλλουν αν θα συνεχίσουν να λειτουργούν το επόμενο εξάμηνο;

Χρηματοδότηση μειούμενη και υπό όρους που επιβάλλονται μονομερώς

Το κείμενο διαβούλευσης με το πρόσχημα της οικονομικής αυτοτέλειας των ΑΕΙ, όχι μόνο ελαττώνει την κρατική χρηματοδότησή τους, αλλά και την εξαρτά από όρους, τους οποίους επιβάλλει η εκάστοτε κυβέρνηση ως το ισχυρότερο αντισυμβαλλόμενο μέρος με τις λεγόμενες «προγραμματικές συμφωνίες». Το ύψος των μισθών του προσωπικού των Ιδρυμάτων θα καθορίζεται από την πολιτεία ως προς κάποια ελάχιστα όρια. Υποτίθεται ότι καθένα Ίδρυμα χωριστά θα μπορεί να χορηγεί και επιπρόσθετες μισθολογικές παροχές ως «κίνητρο» για μεγαλύτερη αποδοτικότητα. Αλλά ποια ελληνικά ΑΕΙ θα έχουν την πραγματική οικονομική δυνατότητα για κάτι τέτοιο, με περίπου προδιαγραμμένη την οικονομική ασφυξία τους, αυτό αφήνεται αναπάντητο. Υποτίθεται ότι οι περίφημες «προγραμματικές συμφωνίες» ΑΕΙ και πολιτείας θα είναι «αμοιβαία δεσμευτικές». Ποια εμπιστοσύνη όμως εμπνέουν οι κυβερνώντες ότι θα τηρήσουν τα υπεσχημένα, ιδίως σε συνθήκες ολοένα πιο πενιχρής χρηματοδότησης των ΑΕΙ εξ αιτίας της εξυπηρέτησης των δημόσιων χρεών της χώρας;

Η χρηματοδότηση των ανωτάτων ιδρυμάτων γίνεται αντιληπτή από το κείμενο όχι ως συνταγματική υποχρέωση της πολιτείας προς όλα τα ΑΕΙ, ανάλογα με τις πραγματικές ανάγκες τους, αλλά ως «επιβράβευση» μερικών από αυτά «για τα επιτεύγματά τους με συγκεκριμένο τρόπο». Η αντίληψη αυτή μαρτυρεί μία αξιοθρήνητη στάση κοινωνικού δαρβινισμού: ας επιβιώσουν λίγα από αυτά, τα υπόλοιπα δεν πειράζει κι αν φυτοζωούν ή ούτε καν αυτό.

Παροχές προς τους φοιτητές

Παροχές για σίτιση και στέγαση θα γίνονται «αποκλειστικά από τα ίδια τα Ιδρύματα, με σχήματα συνεργασίας δημόσιου και ιδιωτικού τομέα». Προβλέπονται επίσης «φοιτητικές υποτροφίες και δάνεια» «σε συνεννόηση με τον τραπεζικό τομέα για την περαιτέρω διευκόλυνση των ελληνικών οικογενειών». Εύλογα μπορεί να υποθέσει ο καθείς ότι αυτά πρόκειται να

πληξουν ακόμη περισσότερο τη δωρεάν δημόσια παιδεία, μετακυλίοντας κόστη στους προϋπολογισμούς των ελληνικών νοικοκυριών, τα οποία δοκιμάζονται αγρίως από περικοπές μισθών και συντάξεων.

III. Καχυποψία εις βάρος των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας

Το κείμενο προβλέπει περιέργως εξέλιξη του διδακτικού προσωπικού «με κλειστή διαδικασία», χωρίς πιθανούς συνυποψήφιους. Τούτο όμως απάδει στη γενική αρχή ότι οι δημόσιες θέσεις δέον να είναι ανοιχτές σε όσους διαθέτουν τα απαιτούμενα προσόντα. Οι βαθμίδες περιορίζονται στις τρεις ανώτερες. Καταργείται ο θεσμός του διδάσκοντος με βάση το ΠΔ 407 και αντικαθίσταται από τον θεσμό του συμβασιούχου Λέκτορα, με διδακτικά μόνον καθήκοντα. Η θέση του Λέκτορα «δεν αποτελεί εξελίξιμη βαθμίδα».

Ωστόσο αυτό που επιβάλλεται στο ζήτημα του διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού των ΑΕΙ είναι κάτι προφανές: να υπάρχει επαρκής στελέχωση των Πανεπιστημίων, σε συνεχή ροή. Αυτό που ζούμε τον τελευταίο χρόνο, απεναντίας, είναι το θλιβερό φαινόμενο η εκτελεστική εξουσία να έχει διακόψει αυθαίρετα αυτή τη ροή για λόγους δημοσιονομικής πολιτικής. Με αυτή την αντικαδημαϊκή πολιτική η ηλικιακή απόκλιση των διδασκόντων εν σχέσει προς τον φοιτητικό πληθυσμό θα επιδεινώνεται ολοένα περισσότερο.

Η κυβέρνηση για λόγους οικονομικούς έχει θεσπίσει τη σύντμηση των 30μελών εκλεκτορικών σωμάτων κρίσης μελών ΔΕΠ σε μόλις 15μελή. Σε αντίφαση όμως με αυτή την επιλογή αντιπροτείνει τώρα τα εκλεκτορικά σώματα να είναι «διεθνούς σύνθεσης». Αυτό θα αποβεί άκρως δαπανηρό για τους ισχνούς προϋπολογισμούς των ΑΕΙ (π.χ. αλλοδαποί εκλέκτορες στη Χίο ή τη Σάμο). Η προτεινόμενη ρύθμιση προδίδει μία ταπεινωτική δυσπιστία απέναντι στους Έλληνες πανεπιστημιακούς δασκάλους, κρίνοντάς τους εκ προοιμίου ύποπτους να διαχειρισθούν τις σχετικές κρίσεις με την προσήκουσα αντικειμενικότητα. Προτείνει μάλιστα ακόμη και οι μόνιμοι καθηγητές να υπόκεινται σε περιοδική διαδικασία ατομικής αξιολόγησης ως προς το ερευνητικό τους έργο και πάλι «από επιτροπές κρίσης διεθνούς σύνθεσης». Αλλά ατομική αξιολόγηση καθενός μέλους ΔΕΠ γίνεται κατά την κρίση του από τη μία βαθμίδα στην άλλη, με τα κριτήρια του νόμου. Επιπρόσθετη διαδικασία ατομικής αξιολόγησης και μάλιστα περιοδική θυμίζει τον αλήστου μνήμης θεσμό του επιθεωρητή της μέσης εκπαίδευσης.

IV. Κατάργηση της σύνδεσης ανάμεσα σε Τμήμα και ορισμένη επιστήμη

Εξίσου ανησυχητική είναι η σκέψη των κυβερνώντων να καταστούν οι Σχολές η καθοριστική ακαδημαϊκή μονάδα. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες θα εισάγονται σε Σχολή και όχι σε Τμήμα. Η Σχολή, όχι Τμήμα, θα απονέμει πτυχίο. Για μεταπτυχιακές σπουδές και εκπόνηση διδακτορικής διατριβής ιδρύεται άλλη Σχολή, ειδική. Η Σχολή θα έχει την ευθύνη για «ενιαίο πρόγραμμα σπουδών του πρώτου ακαδημαϊκού έτους». Αλλά τι είδους ενιαίο πρόγραμμα σπουδών μπορεί να έχει π.χ. Φιλοσοφική Σχολή με τέσσερα ξενόγλωσσα Τμήματα, με Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, Τμήμα Φιλολογικό, Τμήμα Ψυχολογίας, Τμήμα Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής; Εξ άλλου, με «πλήρη εφαρμογή του ευρωπαϊκού συστήματος πιστωτικών μονάδων» φοιτητές θα μπορούν να φέρνουν προς συνυπολογισμό στο δημόσιο Πανεπιστήμιο πιστωτικές μονάδες από διδασκαλία σε ιδιωτικές εκπαιδευτικές επιχειρήσεις, οι οποίες δεν λειτουργούν με ακαδημαϊκούς όρους.

Η Σχολή «μπορεί» να αποτελείται από Τμήματα, τα οποία θα οργανώνουν «διαφορετικά και ευέλικτα δομημένα προγράμματα σπουδών». Εδώ ελλοχεύει ένας πρωτοφανής κίνδυνος για την ανθρώπινη γνώση συνολικά: να σπάσει η ενότητα καθεμιάς από τις επιστήμες, που μόνον αυτή επιτρέπει σφαιρική και κριτική επιστημονική συνείδηση. Και να θρυμματισθεί σε πλειάδα επί μέρους κι αποσπασματικών στοιχείων γνώσης, ως πληροφοριών ασύνδετων μεταξύ τους. Αλλά χωρίς να μπορεί να ενδιατρίβει κανείς με σχετική πληρότητα σε ορισμένη επιστήμη, το «ευέλικτο» πρόγραμμα σπουδών καταντά αβαθές συμπίλημα σκόρπιων γνώσεων. Συνάμα εκλείπει και κάθε ουσιαστική δυνατότητα για αυθεντική «διεπιστημονικότητα», την οποία, ωστόσο, το υπουργικό κείμενο δηλώνει ότι επιζητεί. Διότι για καμία επιστήμη δεν θα μπορούν πλέον οι φοιτητές να σχηματίσουν σχετικά ολοκληρωμένη εικόνα.

Ο μέγας κίνδυνος λοιπόν –ελπίζουμε να μην είναι και απώτερη στόχευση– είναι οι νέοι άνθρωποι να αποφοιτούν ως αδαείς σε συγκεκριμένη επιστήμη, ως κάτοχοι πτυχίων ευκολίας χωρίς επιστημονική αξία. Οπότε τι ακριβώς θα είναι αυτό που, άλλη μια φορά, «διεθνείς επιτροπές επιστημόνων» θα πιστοποιούν ως «ποιότητα» και «σύγχρονο πνεύμα» σε προγράμματα σπουδών, όταν αυτά θα έχουν παύσει να καλλιεργούν με συνέπεια ορισμένη επιστήμη, εις βάθος και πλάτος; Και τι είδους «κριτικά ενημερωμένοι πολίτες» θα προετοιμάζονται, όταν τα προγράμματα σπουδών θα διαποτίζονται μονομερώς από αγωνία για «αποτελεσματική σύνδεση με την αγορά εργασίας και την ανάπτυξη της

επιχειρηματικότητας»;

Φοβόμαστε επομένως ότι, παρά τη ρητορική επίκληση του κειμένου στις αξίες του ορθού Λόγου και του Διαφωτισμού, το προτεινόμενο σχέδιο θίγει καίρια την ελεύθερη, πολυφωνική και κριτική καλλιέργεια επιστημών και φιλοσοφίας. Στόχος του δεν είναι να διαπλασθούν οι νέοι άνθρωποι σε «ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες», όπως αξιώνει από τα δημόσια ΑΕΙ το άρθρ. 16§2 του Συντάγματος, χάριν της πνευματικής και κοινωνικής ανάπτυξης των ίδιων των πολιτών και του κοινού καλού. Αλλά είναι να παράγεται ένα πολτώδες «ανθρώπινο κεφάλαιο», αποξενωμένο από αυθεντικό επιστημονικό πνεύμα ή κριτική ικανότητα, απλώς και μόνο τιθέμενο στην υπηρεσία της κερδοφορίας των επιχειρήσεων, όποτε τυχόν καταφέρει να βρει κάποια θέση εργασίας.

Συμπέρασμα

Το υπουργικό κείμενο διακηρυκτικά ομνύει στην «κοινωνία της γνώσης», ενώ στην πραγματικότητα θέτει βάσεις για γενικευμένη ημιμάθεια στην ανώτατη παιδεία. Καταγγέλλει τον κρατικό εναγκαλισμό των ΑΕΙ και συνάμα, με επίταση του κρατικού καταναγκασμού, επιδιώκει κατά συνταγματική εκτροπή τη μετατροπή τους από νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση σε συγκεχυμένα εταιρικά σχήματα. Οικονομική κρίση διάρκειας και αποπνικτική δημοσιονομική πειθαρχία θα αναλάβουν να αποτελειώσουν εν καιρώ το δημόσιο αγαθό της δωρεάν ανώτατης παιδείας, ώστε το εναπομένον κενό να καλυφθεί εξ ολοκλήρου πια από ιδιωτικές εταιρίες παροχής εκπαιδευτικών υπηρεσιών επί πληρωμή. Όπως άλλωστε ήδη συντελείται σταδιακά στις δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, στο δημόσιο αγαθό της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης.

Το υπό συζήτηση κείμενο δείχνει τόσο επιβλαβές στις γενικές κατευθύνσεις του και τόσο άκαμπτο στους άξονές του, ώστε καθίσταται ανεπίδεκτο βελτίωσης. Με αυτά τα ατυχή γνωρίσματα αποδεικνύεται παντελώς ακατάλληλο να αποτελέσει βάση για σοβαρή διαβούλευση με το πανεπιστημιακό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας.

Θεσσαλονίκη, 11 Νοεμβρίου 2010